

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžfk/81/2019
Identifikačné číslo spisu: 7017201152
Dátum vydania rozhodnutia: 14.01.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7017201152.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumana (spravodajca) a sudcov Mgr. Viliama Pohančeniaka a JUDr. Moniky Valašikovej, PhD. v právnej veci sťažovateľa (pôvodne žalobcu): SPEEDCOM s.r.o., sídlo: Kláštorňá 23, 076 05 Brehov, IČO: 36 728 489, právne zastúpeného: JUDr. Zuzana Komorovská, Advokátska kancelária, Kuzmányho 57, 040 01 Košice, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 102068594/2017 zo dňa 29.09.2017, v konaní o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 8S/71/2017-28 zo dňa 28. februára 2019, takto

rozhodol:

Kasačnú sťažnosť z a m i e t a.

Účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 102068594/2017 zo dňa 29.09.2017, ktorým žalovaný podľa § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov potvrdil rozhodnutie č. 101331285/2017 zo dňa 14.06.2017, ktorým Daňový úrad Košice podľa § 68 ods. 5 a 6 zákona č. 563/2009 Z. z. v znení neskorších predpisov určil na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie október 2010 rozdiel v sume 5 698,10 eura, t. j. nepriznal nadmerný odpočet uplatnený v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie október 2010 v sume 3 277,11 eura a vyrubil daň v sume 2 420,99 eura žalobcovi ako daňovému subjektu.

2. Kontrolou predložených dokladov správca dane zistil, že daňový subjekt si v zdaňovacom období október 2010 uplatnil odpočítanie dane z faktúr č. 018/10/10 zo dňa 05.10.2010, základ dane 20 000,00 eur, DPH 3 800,00 eur za stavebné práce, č. 019/10/10 zo dňa 05.10.2010, základ dane 3 000,00 eur, DPH 570,00 eur za pomocné stavebné práce, č. 020/10/10 zo dňa 08.10.2010, základ dane 5 990,00 eur, DPH 1 138,10 eura za stavebné práce a č. 021/10/10 zo dňa 12.10.2010, základ dane 1 000,00 eur, DPH 190,00 eur za pomocné stavebné práce od spoločnosti DIGITALIS s.r.o., Klincová 34/B,

Bratislava (od 23.02.2012 FORTUNA export - import, s.r.o.). Daňový subjekt SPEEDCOM s.r.o. nepreukázal, že predmet deklarovaný v uvedených faktúrach, z ktorých si uplatnil odpočítanie dane vo výške 5 698,10 eura, mu dodal platiteľ dane z pridanej hodnoty DIGITALIS s.r.o. Správca dane konštatoval porušenie § 49 ods. 1 a 2 v nadväznosti na § 51 ods. 1 písm. a) zákona č. 222/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov. Odvolávanie sa daňového subjektu, že dôkazom o dodaní je samotné dielo, neobstojí, pretože na jeho realizácii sa podieľalo viacero dodávateľov s takým istým tovarom a službami.

3. Krajský súd považoval závery v odôvodnení napadnutého rozhodnutia žalovaného za správne. Správca dane vykonanou daňovou kontrolou u žalobcu preveroval splnenie podmienok pre uplatnenie práva na odpočítanie dane podľa § 49 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty. Na základe výsledkov kontroly správca dane určil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie október 2010. Na základe vykonaného dokazovania a zhodnotenia získaných dôkazov došiel k záveru, že preverované dodanie tovaru ako je konštatované v rozhodnutiach správnych orgánov nebolo reálne uskutočnené tak, ako to bolo uvedené na preverovaných faktúrach. Žalobca nepreukázal reálne plnenie, preto krajský súd konštatoval, že obchodná činnosť, ktorú daňový subjekt prezentoval predloženými došlými a odoslanými faktúrami, nebola reálnou ekonomickou činnosťou. Z ust. § 49 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z. vyplýva základná podmienka, za akej si môže daňový subjekt odpočítať daň z pridanej hodnoty, a to, aby išlo o tovar alebo službu, ktorú mu skutočne dodal konkrétny platiteľ dane z pridanej hodnoty. Krajský súd žalobu ako nedôvodnú zamietol podľa § 190 SSP.

4. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ v zastúpení advokátom včas kasačnú sťažnosť. Namietal, že jeho žalobná námietka ohľadne špecifikácie dane, ktorá je vyrubená, ale nie je konkretizovaná ani svojou povahou (daň z príjmu? alebo DPH?) ani za aké obdobie je vyrubená, a ani účelom je dôvodná. V napadnutom rozsudku krajský súd uzavrel (bod 23), že správca dane aj žalovaný "jasne uviedol, že určil sťažovateľovi rozdiel dane podľa ust. § 68 ods. 5 a ods. 6 DP za zdaňovacie obdobie október 2010...." Daňový poriadok upravuje postup správcu dane vo vyrubovacom konaní vo svojom ust. § 68 tak, že správca dane buď postupuje podľa odseku 5 tak, že vydá rozhodnutie o vyrubení dane, ktorým vyrubí daň alebo rozdiel dane oproti vyrubenej dani alebo postupuje podľa odseku 6 tak, že vydá rozhodnutie o určení rozdielu dane. Daňový poriadok neobsahuje právnu úpravu deklarovanú KS v napadnutom rozhodnutí, že správca dane v rozhodnutí o vyrubení dane daň aj určí, aj vyrubí. V kogentných ustanoveniach DP ustanovuje, že správca dane vyrubovacie konanie zavŕši rozhodnutím podľa konkrétneho ustanovenia - teda musí korešpondovať postup, kde výsledkom zistenia vydá rozhodnutie buď podľa ustanovenia o vyrubení dane alebo jej rozdielu alebo rozhodnutie o určení rozdielu dane.

5. Sťažovateľ ďalej uviedol, že ďalšou nezodpovedanou otázkou, ktorú krajský súd vo svojom rozhodnutí nevysvetlil je porušenie práva žalobcu na dodržanie jeho práv deklarovaných v Daňovom poriadku, kde žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutie, ktorým správca dane „stanovil“ rozdiel dane na úhradu 5.698,10 eur, čo odôvodnil, že žalobca údajne nesplnil kumulatívne svoju povinnosť preukázať materiálnu existenciu fakturovaných výkonov uvedených vo faktúre (ich existencia nie je sporná, uznáva ju aj správca dane, keďže dodnes je cesta v obci používaná). Ďalej namietal, že znenie ust. § 71 zák. č. 222/2004 Z. z. bolo v čase vystavenia predmetnej faktúry v roku 2010 iné ako znenie tohto ustanovenia v roku 2015, t.j. v čase vyhotovovania protokolu z kontroly. Ďalej uviedol, že hmotnoprávne závery daňových orgánov sú založené na obsahu spisu NAKA, šetriaca činnosť neb. A. N., ku ktorým však žalobca nemal prístup a nie je pravdivé tvrdenie v napadnutom rozsudku, že konateľ sťažovateľ bol šetrený NAKA. Navrhoval, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

6. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 28.08.2019 navrhoval, aby najvyšší súd kasačnú sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú zamietol. Uviedol, že z dôvodu, že sťažovateľovi (žalobcovi) bol vrátený nadmerný odpočet v sume 3 277,11 eura, správca dane vo výroku rozhodnutia č. 101331285/2017 zo dňa 14.06.2017 uviedol, že rozdiel dane v sume 5 698, 10 eura, ktorý pozostáva z nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie október 2010 v sume 3 277, eura, ktorý bol vrátený podľa § 79 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov a z vyrubenej dane v sume 2 420,99 eura, je povinný zaplatiť do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia. Súčasne

poukazoval na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, že sťažovateľ nepredložil dôkazy, ktoré by potvrdili, že zdaniteľný obchod realizoval subjekt uvedený vo faktúrach.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti v zmysle § 440 SSP, kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <. (§ 137 ods. 2 a 3 SSP) a kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú podľa § 461 SSP zamietol.

8. Preskúmaním veci kasačný súd zistil, sťažovateľ nevyvrátil skutkové zistenia správcu dane, že spoločnosť DIGITALIS, s.r.o. dodala žalobcovi stavebné práce v októbri 2010 vyúčtované faktúrami špecifikovanými vo bode 2 rozsudku, z ktorých si uplatnila odpočítanie dane vo výške 5698,10 eura. V danom prípade nebol predložený stavebný denník ani žiadne doklady o reálnom výkone stavebných prác spoločnosťou DIGITALIS, s.r.o.

9. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí uviedol, že kontrolovaný daňový subjekt sa ku kontrolným zisteniam nevedel vyjadriť. Podľa jeho vyjadrenia spoločnosť DIGITALIS s.r.o. pri rokovaní zastupoval A. N. (zápisnica č. 9813401/5/4443875/2014/Zam zo dňa 30.09.2014). Ten však za spoločnosť nemal právo vystupovať, pretože nebolo predložené žiadne splnomocnenie. A. N. preto nemal právo za uvedenú spoločnosť podpisovať akékoľvek dokumenty, uzatvárať zmluvy alebo dohody. A. N. v období október 2010, kedy malo dôjsť k dodaniu služieb, nebol splnomocneným zástupcom ani zamestnancom spoločnosti DIGITALIS s.r.o. (úradný záznam č. 9813401/5/125964/2015/Zam zo dňa 19.01.2015). Počas daňovej kontroly aj počas vyrubovacieho konania sa správca dane snažil vypočuť jediného konateľa spoločnosti DIGITALIS s.r.o. v čase realizácie zdaniteľného obchodu (október 2010) Štefana Danielisa, ktorý počas daňovej kontroly zásielku neprevzal a počas vyrubovacieho konania už bol bezdomovcom. Národná kriminálna agentúra vo svojom vyšetrovacom spise č. ČVS:PPZ-186/NKA-FP-VY-2012 okrem iného uviedla, že v roku 2010 v Košiciach pôsobila organizovaná skupina pod vedením A. N., ktorej hlavnou činnosťou bolo vyhotovovanie fiktívnych účtovných dokladov pre rôzne podnikateľské subjekty, preto na základe šetrení Národnej kriminálnej agentúry má správca dane oprávnené pochybnosti, že k žiadnemu reálnemu dodaniu spoločnosťou DIGITALIS s.r.o. nedošlo.

10. Kasačný súd dospel k záveru, že súhrn skutočností uvedených žalovaným tvorí dostatočný celok na potvrdenie záveru, že k reálnemu dodaniu zdaniteľných plnení spoločnosťou DIGITALIS, s.r.o. nedošlo. Uskutočňovanie zdaniteľných plnení je činnosť, ktorá je plne pod kontrolu daňového subjektu, a preto daňový subjekt musí byť spôsobilý preukázať reálne uskutočnenie zdaniteľného plnenia tak, ako bolo deklarované faktúrou. V danom prípade absentuje náznak, prípadne stopa pro reálnom zdaniteľnom plnení spoločnosťou DIGITALIS, s.r.o. Materiálnu existenciu vykonaného diela nebolo možné priradiť k podnikateľskej činnosti, u ktorej exitovali indicie zistené správcou dane, že bola fiktívnou podnikateľskou činnosťou.

11. O trovách kasačného konania rozhodol podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s ustanoveniami § 167 ods. 1 a § 175 ods. 1 SSP a contrario tak, že sťažovateľovi nepriznal náhradu trov kasačného konania z dôvodu neúspechu v kasačnom konaní a žalovanému nárok na náhradu trov konania zo zákona nevyplýva.

12. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd SR v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.